

I ARA QUÈ,
NÚRIA?

Glòria Llobet

ESPURNA
bromera

Els homes, de vegades, queden tan aclaparats pels sentiments que no gosen d'expressar-los. En David, tot i que havia deixat transcórrer gairebé tres anys des del dia que va descobrir que m'estimava, encara s'anava rumiant si m'ho havia de confessar o no...

Afortunadament, nosaltres, les dones, som més decidides i, malgrat que encara hi ha uns rols definits, cada dia anem conquerint més terreny pel que fa a les qüestions d'iniciativa.

Aquella tarda del final de juny, quan m'acompanyava a casa la Mireia, vaig aprofitar la intimitat que ens donava l'espai reduït del cotxe per posar les cartes damunt la taula.

—Escolta... És molt important que vagis al cinema amb els teus amics, avui?

Es va quedar sense paraules durant un instant que se'm va fer etern. De segur que estava intentant d'esbrinar on volia anar a parar amb aquella pregunta.

—No... És a dir... He quedat amb ells...

Ens havíem aturat en un semàfor vermell i res no impedia que ens miréssim dins dels ulls, d'una manera nova, directa, sense dissimular.

—No t'agradaria que anéssim a algun lloc, tu i jo sols?

Va haver de fer un esforç per articular les paraules.

—Ja ho saps, oi, que res no m'agradaria més?

Vaig somriure. Vet aquí la seva declaració d'amor!

—Sí que ho sé. Però, de tota manera, prefereixo que m'ho diguis abans que haver d'anar endevinant...

Alleluia! La resposta a les meves darreres paraules —que li retreien lleument la seva indecisió— va ser contundent. El primer petó que ens vam fer va ser breu i precipitat perquè els cotxes que teníem al darrere van començar a eixordar-nos amb els seus clàxons i ens van obligar a baixar dels núvols.

—Bé, David, on anem?

Amb les presses i els nervis, se li va calar el motor, va arrencar en segona i va oblidar-se de posar l'intermitent per arraconar el cotxe a la vorera. Però, finalment, ja aturat, va poder respondre la pregunta que jo havia formulat amb segones intencions. «On anem, David?» volia dir: cap a on anirà ara la nostra vida? On ens portarà el camí que acabem d'iniciar?

—No tinc clar on anem, Núria. Només sé que vull fer el camí amb tu.

La situació era, fins a cert punt, divertida. En David i jo no teníem l'aspiració d'arribar a viure junts perquè feia tres anys que compartíem la mateixa casa. Tres anys! Com havia volat el temps!

Quan en David i en Francesc van aparèixer al meu món, va ser tot un daltabaix. Jo tenia catorze anys aleshores i me'n sortia com podia dels problemes que

em causava la separació dels meus pares. Havia hagut d'acceptar que el pare convisqués amb la Mercè, m'havia hagut d'acostumar a passar un cap de setmana aquí i un altre allà... En fi, totes aquestes històries. Quan a penes m'havia habituat a la nova situació familiar —no va ser cosa de dos dies encaixar tot l'enrenou—, la mare ens va notificar, als meus germans i a mi, que s'havia enamorat d'un tal Francesc i que aniríem a viure en una torre amb ell i el seu fill. El món em va caure al damunt. No en volia ni sentir a parlar! L'actitud dels meus germans, en Toni i la Mariona, va ser positiva des d'un bon principi, però jo... Em fa vergonya recordar com em vaig entestar a veure-ho com un despropòsit, com em vaig tancar en la meva tossuderia. No vaig voler tenir res a veure amb el trasllat ni vaig voler acceptar cap mena de contacte amb els dos nous membres de la família. Fins que, és clar, em vaig trobar vivint amb ells a la torre modernista i vaig haver de suavitzar per força la meva actitud.

Va ser realment dur. M'havia entestat a mostrar una cara esquerpa i desagradable que tothom semblava ignorar i no em va ser gens fàcil caure del burro.

Els humans, però, tenim la facultat d'adaptar-nos al ritme que ens toca ballar i jo no en vaig ser una excepció. De mica en mica vaig deixar de veure en Francesc i en David com a dos enemics i vaig haver de reconèixer —tot i que no ho vaig dir obertament a ningú— que la nostra convivència era força agradable.

La mare era feliç i en Toni i la Mariona s'havien adaptat perfectament bé a aquell canvi. Per la seva part, en Francesc i en David feien tot el possible perquè l'ambient fos distès i s'havien integrat a la nostra família sense grans dificultats.

Amb el pas del temps, gairebé sense adonar-me'n, vaig saber que estimava en David, que l'estimava molt més enllà del que s'estimen els germans. I vaig saber també que ell estava enamorat de mi.

Aquella tarda de juny, després que en David hagués passat tot el curs a Londres, ja no vaig poder esperar més. Estava convençuda que encara s'ho hauria de rumiar molt abans de parlar-me del seu amor i jo començava a estar impacient.

* * *

Vaig admirar la seva valentia. D'un cop de ploma la Núria havia aterrat el mur invisible que m'impedia d'explicar-li quins eren els veritables sentiments que m'inspirava.

Feia tres anys que l'estimava calladament, des d'aquell primer estiu que vam compartir. L'estimava, fins i tot, abans que ella hagués depositat les armes de la seva lluita contra el pare i contra mi, quan el seu llenguatge era punxant, quan el seu posat era despectiu, quan tot el que manifestava envers nosaltres era un despit que no semblava tenir fi.

Havia estat a punt de dir-li-ho moltes vegades: aquell primer estiu, durant les llargues vetllades a la

terrassa; quan va començar a sortir amb en Roger i gairebé ja m'ho veia tot perdut; de Londres estant, en una de les nombroses cartes que li escrivia...

Però em feia moltíssima por que ella no sentís el mateix que jo, i això em forçava a callar: no hagués estat capaç d'encaixar una resposta negativa. La Núria era el millor que hi havia a la meua vida...

Aquella tarda de principi d'estiu ella va prendre la iniciativa amb les seves paraules... i jo vaig permetre'm un altre llenguatge. El primer petó que li vaig fer va ser la manera més adient que vaig saber trobar per a manifestar-li el meu amor. Tanmateix les paraules, en aquells moments, m'eren esquives.

No hi va haver la màgia de les pel·lícules en el nostre primer petó. Els clàxons dels cotxes van disparar-se quan el semàfor va passar del vermell al verd sense que me n'adonés. Les mans em tremolaven i vaig tenir feina a aparcar el cotxe ran de vorera. Finalment em vaig poder desempallegar de l'atenció que havia de dedicar al trànsit i ens vam mirar llargament, sense aquell mur invisible que ens havia separat durant els tres darrers anys.

—«Més val que truquis als teus amics —es va imposar el seu sentit pràctic—. Jo també he d'avisar la Mireia...»

Cinc minuts després ens havíem desfet dels nostres respectius compromisos i ens vam enfrontar amb la nostra primera tarda compartida i sense testimonis.